

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΕΡΓΩΝ

Η ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Μιά έρευνα του εξερευνητού Ουίλλιαμ Σήμπρουκ. Πώς δένονται και πώς κοιμούνται οι κατάδικοι. Η ιστορία του ανθρώπου που δεν μπορούσε να περπατήσει. Πώς έπαιξαν τα πόδια τους στα ζάρια δυο κατάδικοι. Η ανατριχιαστική περιπέτεια ενός Γαρισινού άπαχη. Δεμένος μ' ένα πτώμα κτλ.

Ο γνωστός εξερευνητής και πασίγνωστος δημοσιογράφος Ουίλλιαμ Σήμπρουκ έπεσκέφθη τελευταίως την κόλαση των κατέργων της Γουιάνης με τον σκοπό να κάνει ένα ζωντανό και πρωτότυπο ρεπορτάζ. Ξέφυγε φυσικά από τις ιστορίες που είχαν γράψει οι έπισκέπται αυτής της μαρτυρικής γωνιάς της γής και διάλεξε ως θέμα των άρθρων του τις πιο μακάβριες και τις πιο ανατριχιαστικές σκηνές της ζωής των καταδικών. Στο ακόλουθο άρθρο περιγράφει το άθασταχο μαρτύριο των άλυσιδων και τις φρικιαστικές ιστορίες που έχουν δημιουργηθεί έξ αιτίας αυτών των δεσμών. Μά ας αφήσουμε τον ίδιο να σάς τα διηγηθεί καλύτερα.

«Δεν πρόκειται να σάς άπασχολήσω, γράφει, με τον αριθμό, τη διατροφή και τις εργασίες των καταδικών, ούτε πάλι να σάς διηγηθώ τις ιστορίες που τους ώδήγησαν εκεί κάτω. Αυτό το έκαναν πολλοί συνάδελφοί μου που έπεσκέφθησαν προηγήτερα τη Γουιάνη. Έγώ θα σάς διηγηθώ μερικές μακάβριες ιστορίες, για να δήτε μέχρι ποίου σημείου έξαθλιώσεως φθάνει ο άνθρωπος και τι μπορεί να κάνει όταν πρόκειται να σώσει τη ζωή του. Οι κατάδικοι αυτής της κολάσεως, πρέπει να ξέρετε ότι έχουν άγριέψει τόσο πολύ κι' έχουν τόσο βασανισθή, που είναι άδύνατον να συμμορφωθούν με τους δικούς μας νόμους. Έκει κάτω υπάρχει μόνον ο νόμος των κακοποιών, που είναι κι' ο νόμος του ισχυροτέρου. Γι' αυτό ή άρχές της Γουιάνης, φροντίζουν να έχουν τους καταδικούς διαρκώς υπό την άπειλή του θανάτου. Και για περισσότερη ασφάλεια τους έχουν περάσει στα πόδια μια άλυσιδα που ζυγίζει τριάμιση κιλά. Στη μέση αυτή ή άλυσιδα έχει μια άλλη, ή οποία έχει πάλιν ένα κρίκο. Αυτή τη δεύτερη άλυσιδα την κρατάει ο κατάδικος και του χρησιμεύει για να τον υποβοηθή στο βάδισμα. Η ά σηκώνη δηλαδή πάνω την βαρειά άλυσιδα των ποδιών του. Μά αυτή ή άλυσιδα με τον κρίκο έχει και άλλο σκοπό. Τη νύχτα, πριν να κοιμηθούν, ο δεσμοφύλακας, όπως είναι ξαπλωμένοι στα κρεβάτια τους τους περνάει μέσα από τον κρίκο μια χοντρή άλυσιδα, ή οποία δένει και κλειδώνει στην άκρη του τοίχου. Έτσι είναι δεμένοι όλοι μαζί οι κατάδικοι και είναι άδύνατον να δραπέτευσουν. Υπάρχουν όμως και πολλοί κατάδικοι που είναι δεμένοι δυο-δυο. Έτσι δένονται συνήθως οι ίσοθίτες και παραμένουν έτσι μέχρι του τέλους της ζωής τους. Η άλυσιδα φυσικά τότε έχει διπλό βάρος. Είναι έφτά κιλά. Μά αυτό δεν έχει καμιά σημασία για τους καταδικούς.

Μη φαντασθήτε δε ότι αυτές ή άλυσιδες τους δυσκολεύουν. Τις έχουν μάλιστα συνηθίσει τόσο πολύ, ώστε δεν μπορούν χωρίς αυτές να περπατήσουν. Έπίσης δεν μπορούν να ζήσουν χωρίς το σύντροφο της άλυσιδας τους. Όρίστε ένα σχετικό παράδειγμα:

Οι κατάδικοι «8633» και «10561» από δω και είκοσι χρόνια ζούσαν άλυσοδεμένοι. Ο ένας ήξερε τις ιστορίες και τα βάσανα του άλλου και διαρκώς συζητούσαν για το... μέλλον τους. Ο ένας, ο πιο τυχερός, είχε καταδικασθή σε είκοσι δύο χρόνια, ενώ ο άλλος σε τριάντα. Τέλος ήρθε ή μέρα που ο «8633» άφέθηκε έλεύθερος. Φίλησε το σύντροφό του, του έσφιξε το χέρι και τράβηξε για τη διοίκηση του Σαιν-Λωράν για να πάρη το κίτρινο χαρτί της άπελευθερώσεώς του και να επιβίβασθή στη «Μαρτινιέρ», το πλοίο που θα τον γύριζε στη Γαλλία. Ο «8633» όμως είχε χάσει στο μεταξύ αυτό κάθε έπαφή με τον πολιτισμένο κόσμο. Όταν πάτησε λοιπόν το πόδι του στη Μασσαλία, κόντεψε να τρελλαθή από το θόρυβο. Και το σπουδαιότερο, δεν μπορούσε να περπατήσει. Τα πόδια του, του φαινόταν τόσο έλαφρά, ώστε δεν τολμούσε να στηρίξη πάνω τους το σώμα του. Κι' αυτό τον έκανε τρελλό και νευρασθενικό. Και μια νύχτα, ενώ ένας άστυφύλακας του έκανε κάποια παρατή-

ρησι, αυτός τον άρπαξε από το λαιμό και τον στραγγάλισε! Τον συνέλαβαν φυσικά και τον στείλαν πάλι για είκοσι χρόνια στα κάτεργα. Ο «8633» όμως ήταν ένθουσιασμένος. Χαίρονταν που θα εύρισκε πάλι το σύντροφό του και θα γλύτωνε από το μαρτύριο να περπατάη χωρίς άλυσιδα.

Δύο άλλοι πάλιν κατάδικοι, ο Μορίνο και ο Ύθον, ήσαν δεμένοι ο ένας με τον άλλο στην κατασκήνωσι του Όραπου από το 1904! Τριάντα δυο χρόνια σπάγαν πέτρες με καμιά πενηνταριά άλλους καταδικούς και φτιάχναν δρόμους και σωστά τριάντα χρόνια έτοιμάζαν το σχέδιο της άποδράσεώς τους. Θα δίναν όλα τα λεφτά τους στον άνθρωπο που έπιθεωρούσε κάθε πρωί τις άλυσιδες τους κι' αυτός θα έκανε ότι δεν είχε ιδη ότι τις είχαν λιμάρει. Όταν δε θα βγαίναν στο δημόσιο δρόμο, θα το σκάγαν κρυφά - κρυφά μέσα στο δάσος και θα εξαφανιζόταν.

Όταν ήρθε τέλος ή ώρισμένη μέρα πραγματοποίησαν το σχέδιό τους, μά από τη θιάσι τους δεν λιμάρισαν καλά την άλυσιδα κι' ήταν άδύνατο να χωρισθούν. Έπρεπε έτσι να βαδίσουν προς την όχθη του ποταμού, να φτιάξουν μια σχεδία και να περάσουν στην Όλλανδική Γουιάνη. Έπειτα όμως από λίγο είδαν ότι ή σκέψι τους ήταν άπραγματοποίητη. Έκει μόλις τους βλέπαν άλυσοδεμένους, θα τους συνελαμβαναν και θα τους παρέδιναν στην άστυνομία. Μά το πιο σπουδαίο ήταν ότι δεν έπρεπε να χάνουν καιρό. Οι δεσμοφύλακες τους δεν θ' άργοϋσαν ν' άντιληφθούν την άπουσία τους και θα έσπευδαν να τους συλλάβουν.

— Πρέπει κάτι να γίνη! είπε ο «41081» στο σύντροφό του «30074».

— Πρέπει να χωρίσουμε! είπεν ο άλλος. Η μόνη λύσις είναι ο ένας από μας να θυσιάση το πόδι του.

— Ναι, αλλά ποιός; είπε ο άλλος.

— Αυτό θα το παίξουμε στα ζάρια! δήλωσε ο σύντροφός του.

Και πράγματι, κάθησαν καταγής κι' άρχισαν να παίζουν μ' άπάθεια το πόδι τους, σαν να ήταν κανένα κουτί τσιγάρα.

— Έχασες είπε τέλος ο «41081» στο σύντροφό του. Είσαι ο πιο τυχερός γιατί θα με κάνης να σε φορτωθώ και να σε περιποιούμαι.

Και δίχως να περιμένη άπάντησι έβγαλε το σουγιά του, άφου πρώτα άφησε τον κατάδικο να καπνίση μια πίπα με όπιο. Ο «41081» ήταν πραγματικό θηρίο. Άνθεξε στους πόνους, καρφώνοντας τα δόντια του σ' ένα χοντρό κλαρί. Κι' ο άλλος σιγά-σιγά του έκοψε τις σάρκες, του έξάρθρωσε τον άστράγαλο και έτσι κατώρθωσε να βγάλη τον κρίκο από το πόδι του. Ύστερα τύλιξε το... έγχειρημένο μέρος σε κάτι κουρέλια για να σταματήσει την αίμορραγία και φορτώθηκε στην πλάτη του τον σύντροφό του. Κι' έτσι τον μετέφερε ως την όχθη του ποταμού Κοροϋ, έφτιαξαν τη σχεδία και δραπέτευσαν στην Όλλανδική Γουιάνη.

Μά πιο τραγική είναι ή ιστορία δύο άλλων έγκληματιών του Κρεπί και του Μπονάρ, οι όποιοι τον Ιανουάριο του 1926 είχαν κατασφάξει στην συνοικία του Σαιν-Μαρταίν τη φίλη του Κρεπί... για να της δώσουν ένα μάθημα καλής συμπεριφοράς! Ο Κρεπί κι' ο Μπονάρ λοιπόν στάλθηκαν για είκοσιπέντε χρόνια στη Γουιάνη. Όστόσο μεταξύ των δύο έγκληματιών είχε αναπτυχθή μια τόσο μεγάλη φιλία, ώστε ο ένας ήταν πρόθυμος να θυσιασθή για τον άλλον. Μια μέρα άποφάσισαν τέλος να το σκάσουν και κατάφεραν να ξεγλυστηρήσουν από την κατασκήνωσι, να συρθούν με κόπο ως το γειτονικό δάσος και να κρυφθούν. Τότε σκέφθηκαν ότι κάναν μια τρέλλα. Όπως ήσαν δεμένοι δεν μπορούσαν να φύγουν. Μά δεν άποθαρρύνθηκαν. Ίσως άργότερα να εύρι-

(Συνέχεια στη σελίδα 55)

Ο ΠΑΠΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΠΛΑΤΣΗ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 38)

τούσε τὸ ἀραιὸ ἐκκλησιασμά, τὸ Εὐαγγέλιο αὐτό;

— Τ' ἀκούσαμε, παπούλη μου.

— "Ἐ τότε, ἀφοῦ τ' ἀκούσατε, εἶνε περιττὸ νὰ σᾶς τὸ ξαναδιαβάσω καὶ νὰ σᾶς χασομερήσω. Πηγαίνετε νὰ ταΐσετε τὶς κόττες σας.

Βολικὸς παπᾶς.

"Ὅλοι ἦσαν καταμαγευμένοι. Ποτὲ δὲν ἦταν ἡ ἐκκλησία τόσο καλὴ καὶ στοργικὴ γιὰ τοῦ κοσμάκη τὶς δουλειές.

Ἡ μόνη δυσκολία ἦταν ὅταν πέθαινε κανεὶς.

Τότε ἦσαν ὅλοι μαζευμένοι τριγύρω ἀπὸ τὸ λείψανο καὶ θὰ πιανόταν ὁ παπᾶς πού δὲν ἤξερε νὰ ψάλλῃ. Ἄλλὰ ὁ πονηρὸς Μπλατσιώτης καὶ πάλιν τὰ ἐμπάλωνε. "Ὅταν τὸν καλοῦσαν νὰ διαβάσῃ στὸν πεθαμένο τὴν εὐχή, αὐτὸς ἔβγαζε ὅλον τὸν κόσμον ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρη.

— Φύγετε τώρα ἐσεῖς, τοὺς ἔλεγε. Εἶσθε ἀμαρτωλοί. Δὲν κάνει ν' ἀκούτε τὰ θεοτικὰ διαβάσματα. Γιὰ νὰ πιάσουν τὰ διαβάσματα, πρέπει νὰ τὰ διαβάσω μοναχὸς μου.

Μιὰ-δυὸ οἱ χωρικοὶ γενήκανε περιέργοι.

— Τί διάβολο διαβάσματα εἶνε αὐτά, λέγαν ἀναμεταξύ τους, πού δὲν κάνει νὰ τ' ἀκούμε κι' ἐμεῖς;

Καὶ μιὰ ἡμέρα τὸν ρώτησαν;

— Πῶς οἱ παλῆοι παπᾶδες τὰ διάβαζαν μπροστά μας;

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι παπᾶς σάν ἐκείνους. Εἶμαι ἀπὸ τοὺς μεγάλους τοὺς παπᾶδες καὶ ἔχω τὰ δικά μου τὰ τροπάρια.

"Ἐνας ὅμως ἀπὸ τοὺς πρὸς πονηροὺς τοὺς χωριανούς, σκανδαλιστὴκε λιγάκι ἀπὸ τὶς περιέργες εὐχές τοῦ Μπλατσιώτη τοῦ παπᾶ, καὶ εἶπε στοὺς ἄλλους:

— Μωρὲ, ἐγὼ θὰ κάνω τὸν πεθαμένο γιὰ ν' ἀκούσω τί διαβάζει.

Καὶ ξαπλώθηκεν ὁ χωριάτης καταγῆς καὶ οἱ ἄλλοι χωρικοὶ καλέσανε τὸν παπᾶ νὰ τὸν διαβάσῃ.

Σάν τοὺς ἔβγαλεν ὁ Μπλατσιώτης ὅλους ἔξω καὶ σάν δὲν ἤξερε καὶ τί εὐχὴ νὰ πῇ, ἄρχισε νὰ ψελλίξῃ τὸ μπλατσιώτικο τραγοῦδι τοῦ «τρανοῦ χοροῦ» τῆς Σουλτάνας Βιργινιάδας:

Κι' ἦταν μεγάλος ὁ χορὸν
Σουλτάνα — Σουλτάνα,
κι' ὁ τόπος ἦταν λίγος,
Σουλτάνα — Βιργινιάδα...

"Ὁ πεθαμένος σάν ἄκουσε τὰ ψαλτικὰ αὐτά, ἄρχισε νὰ χαμογελάῃ, ὅταν τὸν θλέπη ὁ παπᾶς.

— Μπα! λέει. θρυκολάκισσε ἐτοῦτος,

Καὶ τοῦ δίνει μιὰ μὲ τὸ θυμιατῆρι στὸ κεφάλι.

— "Αἰ στὸ διάβολο, τοῦ φώναζε. Κάτσε ἡσυχὰ ἐκεῖ, ὥσπου νὰ τελειώσω!

Μὲ τὸ χτύπημα ὁ χωρικός θέλησε νὰ πεταχτῆ ἐπάνω νὰ σωθῇ. Ἀρπάζει λοιπὸν τὸν παπᾶ ἀπὸ τὸν λαιμὸ, ἀλλὰ ἐκεῖνος, μὲ τὸ θυμιατὸ, τοῦ δίνει τρίτη καὶ τέταρτη στὸ κεφάλι, ὥσπου τὸν ἀφήκε ξερὸ καταγῆς στὸ πάτωμα.

Κι' ἀμέσως ὕστερα βγαίνει θυμωμένος ἔξω καὶ λέει στοὺς χωριάτες, πού περιέργοι περίμεναν, γιὰ τὴν ἀκούσαν τὸ θόρυβο καὶ δὲν ξέρανε τί νὰ ποῦν:

— Ἀκούστε ἐδῶ, θρὲ χωριανοί: "Ἄλλοτε τοὺς πεθαμένους σας νὰ τοὺς ἀφήνετε νὰ πεθαίνουνε γιὰ καλὰ καὶ ἔπειτα νὰ τοὺς φέρνετε σ' ἐμένα.

— Τί λὲς αὐτοῦ, παπούλη μου;

— Ἐκεῖνο πού σᾶς λέω. Τί κυττᾶτε σάν χαζοί; Νὰ ἐτοῦτος πού μοῦ φέρατε, λιγάκι ἀκόμα ἂν δὲν πρόφταινα, θὰ μοῦ βγαζε τὸ λαρυγγί!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΞΗ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΙΣΟΥΝ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 21)

Ἡ Μαίρη Καρλάυλ ὅμως ἔχει ἕναν ἐντελῶς δικό της λόγο νὰ εἶνε ἐναντίον τοῦ ἔρωτος.

— Μ' ἀρέσουν, μοῦ ἐξωμολογήθηκε, ὅλοι οἱ νόστιμοι ἄνδρες. Καταλαβαίνετε λοιπὸν σὲ τί δύσκολη θέσι μὲ θάζει ὁ ἔρωτας καὶ τί θάσασα μοῦ δημιουργεῖ. Μὲ κάνει νὰ γίνωμαι ψεύτρα, ὑποκρίτρια καὶ συχαμένη. Ἄν ὅμως δὲν ὑπῆρχε, θὰ μπορούσε κάθε γυναῖκα νὰ χαρῆ χωρὶς θάσασα τῆ ζωῆς της καὶ νὰ δοκιμάσῃ τὴ γνωριμία ἕνα σωρὸ ἀνδρῶν».

"Ὅσο τώρα γιὰ τὴν χαριτωμένη Ντανιέλ Νταριέ, αὐτὴ μισεῖ τὸν ἔρωτα γιὰ τὸ ποτὲ δὲν ἔχει ἔρθῃ στὴν καρδιά της. Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές της, αὐτὴ ἢ θεντέττα δὲν μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ! Γι' αὐτὸ τὸ λόγο κιόλας τὴ θεωροῦν στὸ Χόλλυγουντ ὡς ἕνα δυστυχισμένο πλάσμα...

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΤΗΣ ΦΡΑΓΚΦΟΥΡΤΗΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 14)

τα, ἔφερε σὲ φῶς ἕνα σωρὸ συνταρακτικὲς ἀποκαλοφειές. Ἐκείνη ἡ μικροσκοπικὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ ἦταν ἕνα θαῦμα τέχνης. Μέσα σ' αὐτὴν βρισκόντουσαν δυὸ ἐπίσης μικροσκοπικὰ φιλμ, τὰ ὁποῖα παρεδόθησαν ἀμέσως στοὺς χημικούς. Ἡ ἐμφάνισις τους, καθὼς καὶ ἡ μεγένθυσις τους ἔφερε σὲ φῶς ὅλη τὴ δρᾶσι τοῦ Ροῦντολφ "Ἐς ὡς κατασκόπου. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ φιλμ ἦταν φωτογραφισμένο τὸ νέο σχέδιο τοῦ Μπέρκνερ γιὰ ἕνα μηχανήμα, πού βοηθοῦσε τὰ πολυθόλα στὴν εὐθυβολία, κατὰ τὴν ὥρα τῆς πτήσεως τοῦ ἀεροπλάνου.

"Ὁ ἀρχιμηχανικός Μπέρκνερ, ὅταν ἔμαθε αὐτὲς τὶς ἀνακαλύψεις δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ ποιὸς ἦταν ὁ «διάβολος» πού βοηθοῦσε τοὺς Ἄγγλους: ἦταν ὁ γιατρός Ροῦντολφ "Ἐς. Κάθε τσιγάρο πού ἀναθε στο ἔργαστήριό του μὲ τὸν σατανικὸ ἀναπτῆρα του, ἰσοδυναμοῦσε μὲ μιὰ φωτογραφία!...

Μὰ γιὰ τί εἶχε δυὸ ἀναπτῆρας ὁ κατάσκοπος γιατρός; Ἄπλουστατα, γιὰ τὴν χρησιμοποιοῦσε πάντα τὸν ἀληθινὸ ἀναπτῆρα καὶ τὸν ἀφήνε μάλιστα στὰ χέρια τῶν ἄλλων γιὰ νὰ τὸν περιεργάζωνται μὲ τὴν ἀνεσί τους. Ὅταν ὅμως ἤθελε νὰ φωτογραφήσῃ ἕνα πρόσωπο, ἕνα σχέδιο ἢ ἕνα ὀχυρωματικὸ ἔργο, χρησιμοποιοῦσε τὸν ἄλλον ἀναπτῆρα, μὲ τὴν φωτογραφικὴ μηχανή, χωρὶς φυσικὰ νὰ προκαλῆ τὶς ὑπόνοιες τῶν ἄλλων.

Ἡ ἀνάκρισις ὅμως ἔφερε στὴν ἐπιφάνεια καὶ ἄλλα πράγματα. Ἀνεκαλύφθη, δηλαδή, ὅτι ὁ Ροῦντολφ "Ἐς εἶχε κλέψει τὰ πιστοποιητικὰ ἐνὸς γιατροῦ πού εἶχε σκοτωθῆ στὸ μέτωπο καὶ παρουσιαζόταν μ' αὐτὰ ὡς Γερμανός. Τὸ πραγματικὸ του ὄνομα ἦταν Τζαίημς Γκρέυ, Ἄγγλος κατάσκοπος.

"Ἐπειτ' ἀπ' ὅλα αὐτά, ὁ Γκρέυ καταδικάστηκε σὲ θάνατο, μὰ τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας πού θὰ ἐξετελεῖτο, ὁ σατανικός αὐτὸς Γκρέυ κατάρθρωσε νὰ δραπετεύσῃ.

Αὐτὸς, λοιπὸν, ἦταν ὁ τολμηρὸς ἀρχικατάσκοπος Τζαίημς Γκρέυ, πού σκοτώθηκε ἐδῶ καὶ λίγες μέρες στὸ Λονδίνο, σ' ἕνα ἀεροπορικὸ δυστύχημα.

Η ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 20)

σκαν μιὰ λύσι. Καὶ προχώρησαν σωστὲς τρεῖς μέρες στὸ δάσος. Ἐνα πρωὶ ὅμως ὁ Κρεπί εἶδε ἕνα τεράστιο φεῖδι νὰ τοὺς πλησιάζῃ. Μάταια κ' οἱ δυὸ, τρομοκρατημένοι ἀπὸ τὴ φρίκη τους, προσπάθησαν ν' ἀμυνθοῦν. Τὸ φεῖδι δάγκωσε τὸν Μπονάρ στὸ χέρι κι' ἔφυγε γρήγορα. Ἦταν δὲ τόσο κεραυνοβόλο τὸ δηλητήριό του, ὥστε, παρὰ τὶς βοήθειες τοῦ Κρεπί, ὁ Μπονάρ πέθανε! Ὁ Κρεπί τὰ εἶχε χαμένα ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του. Τώρα ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ σέρνει μαζύ του ἕναν πεθαμένο. Στὴν ἀρχὴ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν τοῦ ἦταν δυσάρεστο. Ἐπειτα δὲν ἤθελε καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ φίλο του γιὰ νὰ τὸν φάνε τὰ τσακάλια. Οὔτε πάλιν νὰ τοῦ σπάσῃ τὰ πόδια μὲ καμμιά πέτρα καὶ νὰ ἐλευθερωθῇ. Δὲν θαστοῦσε ἡ καρδιά του. Προτίμησε νὰ τὸν πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸ δρόμο του. Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ μιὰ μέρα τὸ πτώμα μέσα σ' ἐκείνη τὴν τρομαχτικὴ ζέστη ἄρχισε νὰ σαπίζῃ, νὰ γεμίξῃ σκουλήκια καὶ νὰ γίνετα ἕνας πολλτὸς πράσινος. Συγχρόνως τάγματα ὀλόκληρα μυῖγες ἀκολουθοῦσαν τὸν Κρεπί, ζητώντας νὰ χορτάσουν τὴν πείνα τους, καὶ κοπάδια τσακαλιῶν.

"Ὁ Κρεπί, πού ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ πιστὸς στὸν ὄρκο τῆς φιλίας τοῦ Μπονάρ, πάλαιε ἀπεγνωσμένα γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὸ σαπισμένο πτώμα τοῦ συντρόφου του. Τοῦ εἶχε ὀρκισθῆ ὅτι θὰ τὸν ἐνεταφίαζε σ' ἐλεύθερο χῶμα. Καὶ πράγματι κατάρθρωσε νὰ φτάσῃ ὡς τὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ καὶ νὰ τὸν θάψῃ. Μὰ τὸ πιὸ περιεργὸ εἶνε ὅτι εἶχε ἀποφασίσει νὰ πεθάνῃ κι' αὐτός. Κι' ἔτσι ἀλυσσοδεμένος μ' ἕνα πτώμα πού ἦταν κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα κάθησε στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου περιμένοντας τὸν θάνατο. Κι' ἐκεῖ τὸν θρῆκε ἐντελῶς τυχαία μιὰ περίπολος στρατιωτῶν καὶ τὸν μετέφερε ἀναίσθητο στὸ νοσοκομεῖο.

"Ὁ Κρεπί πάλαιψε δυὸ μῆνες μὲ τὸ θάνατο καὶ τέλος ἔγινε καλά. Ἡ συγκινητικὴ ἱστορία του ὅμως εἶχε γίνῃ γνωστὴ σ' ὅλη τὴ Γαλλία κι' ἕνα σωρὸ κόσμος ζητοῦσε νὰ τοῦ χαρισθῇ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ποινῆς του. Καὶ πράγματι, ἔτσι κι' ἔγινε. Ὁ Κρεπί γύρισε πάλιν στὸ Παρίσι καὶ μάλιστα ἔγινε τίμιος ἄνθρωπος.

ΟΥΪΛΙΑΜ ΣΗΜΠΡΟΥΚ